

hjemme. Nu vil jeg ganske vist tilstaa, at vi danske maaste ere mere tilbøjelige til straks at være med til alt det nye, der fremkommer, end mange andre Nationer, og det vilde derfor maaste ogsaa i Begyndelsen være nogle flere, der ønskede deres Lig brændte. Smidleertid anser jeg det for temmelig sikkert, at naar Ligbrændingen virkelig bliver tilladt, saa vilde man derved have sat et Agitationsstof ud af Verden, og det er i mine Øjne noget af det vigtigste, man kunde opnaa ved denne Lov, jeg ønsker ikke at udtale bestemt noget om, hvorledes jeg, naar det kommer til Stykket, vil stemme i denne Sag; kun saa meget vil jeg sige, at stemme for den kan jeg ikke, men maaste kan jeg nøjes med at sige: stemmer ikke.

Overfor de andre Udtalelser, som ere faldne her i Dag, vil jeg om det medikolegale Hensyn, sige, at det forekommer mig dog, at naar først Ligbrændingen er indført som tilladt, saa vides det ogsaa af dem, som kunne føle sig fristede til at begaa en Forbrydelse; og det vides ogsaa, at her er der en Vej, til lettere at udviste Sporene for Forbrydelse, end det nu lader sig gøre. Det er kun den Betragtning, jeg vilde henstille til Overvejelse.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvor vidt Kirken er adspurgt eller ikke, vil jeg bemærke, at ganske vist foreligger der Udtalelser fra Landets Biskopper for en Del Aar siden; men det maa jo dog ikke glemmes, at af Landets 7 Bispestole beklædes de 4 nu af andre Mænd end den Gang. Det maa paa den anden Side heller ikke glemmes, at de Udtalelser bleve afsættede paa en Tid, da det hygieiniske Spørgsmaal var blevet pustet op til en Betydning, som man nu er klar over, det slet ikke har; og endelig maa det ikke glemmes, at den Gang, da Spørgsmaalet blev stillet, kunde man vel nok paa Forhaand nogenlunde se, at Sagen ikke vilde gaa igennem, og derfor havde Spørgsmaalet om, hvilken Stilling Præsterne skulde forpligtes til at indtage, eller hvilken Stilling man kunde ønske, at Præsterne vilde indtage til Ligbrændingen, ikke den aktuelle Betydning den Gang som nu. I ethvert Fald maa jeg tillade mig at udtale, at det forekommer mig, at naar man først har spurgt Folk, er der ogsaa et vist Høflighedshensyn, der kræver, at man venter for at høre Svaret, og har Indspørelse af Ligbrænding ventet saa længe, saa kunde den for den Sags Skyld da ogsaa nok vente til Efteraaret, til man har faaet Svaret, saa jeg synes, der nok kunde være nogen Anledning til — uden at jeg derved vil sige, at jeg vil stille mig afgjort imod denne Lov — at vente med at

vedtage den, indtil man har hørt Svaret af dem, der allerede ere blevne spurgt.

Med Hensyn til Lovens Enkeltheder skal jeg til de Udtalelser, vi hørte fra det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds, sige et Par Ord. Det ærede Medlems Krav om, at der skulde træffes Bestemmelse om Underfølgelse af Ligbrændingsanstalterne, og et Tilhyn dermed er meget berettiget efter min Mening. Da den berømte Ligbrændingsovn i Gotha havde bestaaet i nogle saa Maaneder, skete der en Eksplosion, som let kunde have haft farlige Virkninger og i ethvert Fald satte den ude af Virksomhed i nogle Dage. Man blev derved opmærksom paa, at Eksplosioner kunne let ske med den Slags Anstalter, og at der maa iagttages den største Forsigtighed. Der er derfor vistnok betydelig mere Grund til at have et fast ordnet Tilhyn med den Slags Anstalter, end der er til at have Tilhyn med vore nuværende Kirkegaarde.

Ligeledes mener jeg rigtignok, at der i § 4 kan være Anledning til at træffe Bestemmelse om, hvad der skal gøres med Asken. Det vil jo vides af dem, der have gjort sig nærmere bekendt med denne Sag, at en af de berømteste Forsvarere for Ligbrænding har i fuld Alvor foreslaaet, at Asken skulde benyttes til Gødning. Der maa dog træffes Bestemmelse om, at slet ikke maa finde Sted, og om, hvor Asken skal opbevares. — Naar der er Tale om Kolumbarier, tror jeg der er Grund til at overveje, hvad det vil sige at opføre saadanne Kolumbarier, og hvilke Bekostninger det vil medføre. Saa længe der kun bliver Tale om fakultativ Ligbrænding, saa vil det jo ikke blive saa forkræftelig meget; skulde der derimod blive Tale om at indføre tvungen Ligbrænding, saa vil det blive ligefrem umuligt at stifte Kolumbarier. Asken af det menneskelige Legeme udgør omtrent 10 pCt. af Legemets Vægt; sætter man en Mand's Gennemsnitsvægt — Kvindens Gennemsnitsvægt er noget mindre — til 140 Pund, saa giver det nøjagtig 13 Pund Aske, og da Aske er et temmelig let Stof, saa er det ogsaa voluminøst. Man har ved Prøver her ude i Krematoriet ment, at man kunde gemme Asken af et Menneske paa et Rum af $\frac{3}{4}$ Kubitod. Jeg ved ikke, hvor stort det Menneske var, med hvem denne Prøve blev foretaget, og om det var et Menneske af Normalvægt, men det kunne vi maaste gaa ud fra. Kolumbarier maa nu være saaledes, at de efterlevende kunne finde Urnerne, naar de komme derud; der maa altsaa være Gange til at gaa ad, og man kan altsaa ikke regne med mindre end 1 Kubitalen til hver. Naar man nu